

BORSSZEM JANKÓ

BERLINBŐL.

ENDERER & GOSCHL. CH.

— Welche Wendung durch Gottes Fügung!..

Előfizethetni a kiadó-hivatalban : Budapest, Ferencziek-tere 7. sz. Előfizetési díj : Egész évre 8 frt. — Félévre 4 frt. — Negyedévre 2 frt.

Egyes szám 16 kr.

ORSZÁGGYÜLÉS

Suttyomberky Dárius

a helyhezet signaturájáról.

Haza minden előtt!

Padulatti interpellatio.

TEKINTETTEL, hogy mindennemű ragály ellenében vesztegzári óvó intézkedéseket szokás tenni, hogy behurczoltatásuk megakadályoztassék;

tekintettel, hogy minden ragálynál veszedelmesebb

Ragályi barátunk az ő rettentő rossz viczeivel:

kérdem a belügyminisztert, szándékozik-e a ragályi-viczek behurczolása ellen a parlament épületébe, óvó intézkedéseket a portásnál életbe léptetni?

benyújtotta:

Suttyomberky Dárius.

Tisza Kálmán ez interpellációmát illetékes elintézés végett a ház elnökéhez tette át, mivel a portás fölötti hatósági jog kezelése őt illeti. Kíváncsi vagyok, lesz-e eredménye és meg fogja-e a portás ezentul Ragályi zsebeit viczitalni, hogy miféle ötletekkel lép a házba.

Más tekintetben is borzasztó üléseink voltak a mult héten. Ostffy és Orbán Balázs egyszerre — egy ülésben — minden szünet nélkül — anélkül hogy Ostffy után félórai kifuvási szünetet az ülés felfüggesztésével engedélyezett volna az elnök. Ez a Ghyczy öregszik!

Ismétlem borzasztó!

Ostffy és Orbán Balázs oly elviselhetetlen, mint a drót ümög. Balázst szeretem — tuzoktolltól sarkantyúig jóízű ember ő. Még a lelkében is sarkantyú pönög. Aztán folyton busul mint likas komp a füzes parton. Egy em-

ber aki folyton gyászkeretben jár. A haza eleven párte-czédulája. Szélbalpárteczédulája. Még mindig a Bach-korszakban él.

Ostffy gyenge Csanyági-plagiátor, a dicső Bocskay-ivadék parókája nélkül, és nem is volt kengyelfutó császárjáráskor.

Nem értem Csanádyt, hogy az »átkos közönség«-re és »kaurmányra« mért nem kért szabadalmat a paten-tált találmányok mai korában? Mit hagyja utánosztatni? Trademarkot rá! Hisz mi lesz belőle, ha egyetlen nótá-ját — melyet még vén cigány létre tud, Ostffy elhe-gedüli előtte?

Elég az hozzá: beszéltek. Balázs az eladott hon-pusztá sivatagján mint Orbán lelke kalandozott.

Beszéde után Börzeviczy barátom szólított meg:

— Mi különbség Hübele Balázs és Orbán Balázs közt?

— Fujd el hát Móriczkám!

— Hát nincs is kö-z-tük különbség.

Hiába, csak elmés em-ber ez a zse-di!

Zsidónyi ki akarta még az üléseket nyújtani 3 óráig. Tán hogy Ostffy még tovább beszélhessen!?

Szerencsére az indítvány megbukott.

A legjobb politikai hirt ma hallottam:

Delegáció! Vakáció! Haza mehet a honatya náció!

Pakolj Pista!

Ártatlan beszélgetés.

KURTA. Kellersperg azt mondja, hogy a kiegyezés el-adja Auszriát a magyarnak.

FEJES. Az ám, Simonyi Lajos meg azt tartja, hogy a magyart a németnek adja el.

KURTA. Már most melyiknek higyen az ember?

FEJES. Csak ne higyük mi a németnek.

MÜFORDÍTÁSOK.

Aequitas soror est justitiae. = A lovasság az igazság nővére.

*

Πάλ άγίατος = Pál ájtatos.

*

Φίλει τήν μουσικήν = Fülelj a zenére.

*

Κελ λις οργάνα Άλεξάνδρα = Kell is orgona Sándornak.

*

Honora eos, qui bene vivunt!

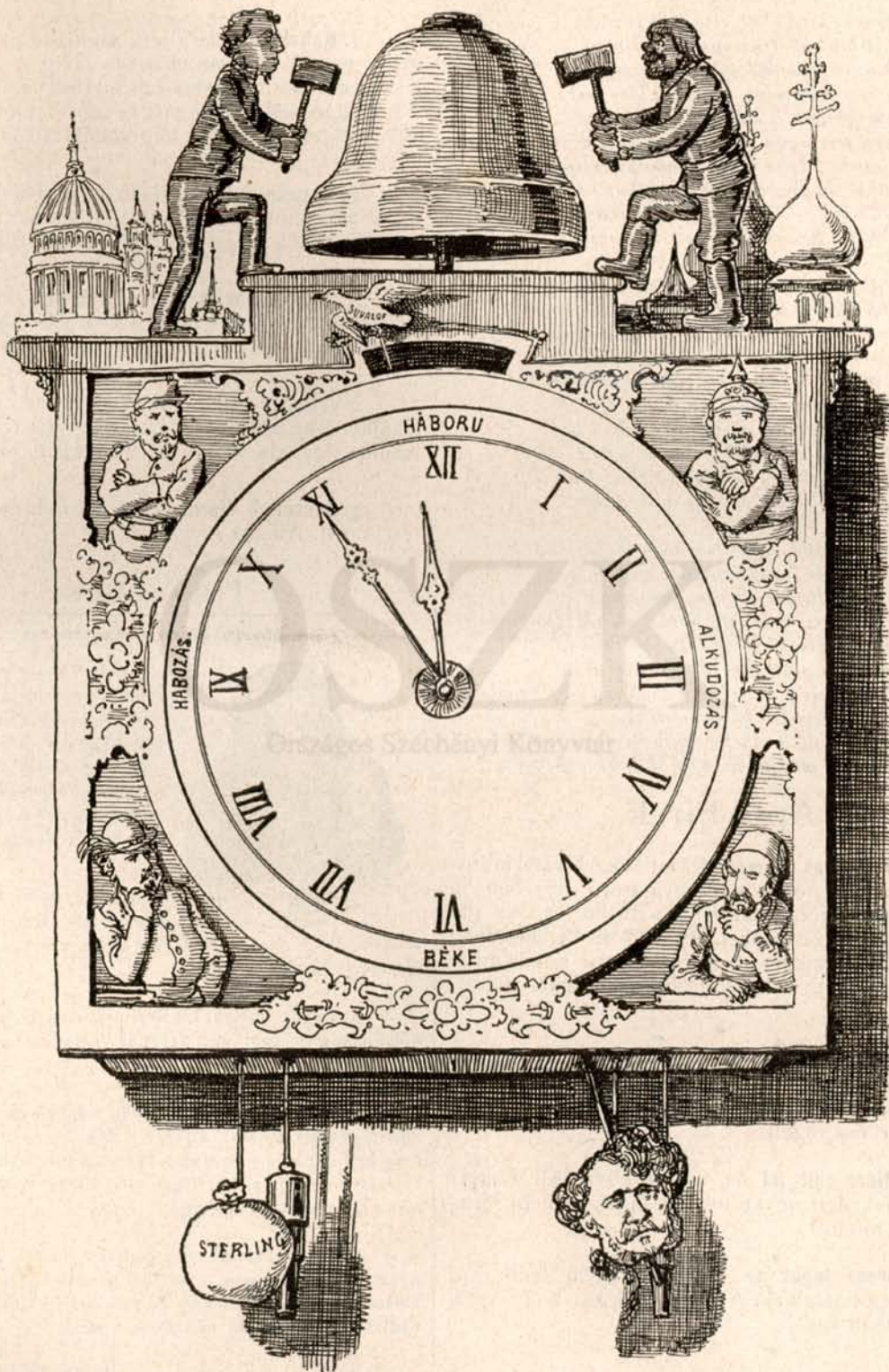
Honoráld azokat, kik jól vivnak.

*

Veleus id tunc: absint et consules.

Bepülve ittunk absintet consulok.

EURÓPA ÓRÁJA.

Fővárosi tárczacikk.

MÉG nem is kezdődött el a holt ivad,
Már is beköszönt az »unalom-dívat.«
Mint a ki pezsgőtől gyomrát rontja el,
Savanyúra szomjuz, s csak a löre kell:
Ugy meguntuk a sok »világ-eseményt«,
Háboru sem nyújt már semmi élvezményt.
Nem csoda! Hisz olyan szabatos tempóra
Működik az angol, mint egy lábas óra.
Nem kiabál — kés zűl! Nem fenyeget, de üt!
Unalmas! Keressünk heczet mi egyebütt!

Már akasztást nézni, ez külön mulatság.
Inkább nézzük Rózsá Pistát hogy akasztják.
A gyors »felszűggesztéshez« ért Koczárék mester
Mintha csak lett volna valaha miníster.
Lám milyen baj vón, ha véget szakajtnának
Magasabb szempontból az akasztófának;
Ki lett volna most a »napnak hőse« ha
Rózsát nem akasztják vala fel soha?
Minden szavát jegyzék, a mit tñ: iratták,
Látták vergődését, és meg se siratták!

S még nagyobb szerencse, hogy megszabadult
Egy gavallér lova, s corsóra vadult! —
Istóczynak lapját olvasta bizonynyal,
Mert zsidókra mászott, láttuk mind iszonynyal.
S legyomroztán »világ cosmopolitáit«,
Ad rem demonstrálta mit Istóczy áhit.
Lám ha nincs nevelve a ló, hogy rúg zsidót!
Ebből kell levonni hát a conclusiót:
Hogy ha zsidó hecchez vágysz termelni kendert,
Egyszerű a módja, ne nevelj az embert.

Apró hírek.

⊕ A főváros gyomra. A statisztikai hivatal kimutatása szerint a főváros elfogyasztott 1877-ben 55 ezer 322 db vágómarhát, 63,721 db borjút, 365 db. »Egytérítés«-vezérczikket, 27, 587 db birkát, 3888 db stüldöt, 400 cikket a »Közvélemény«-ből és megszámlálhatatlan más tücsköt, bogarat. Igazi struczgyomor!

⊙ **Master Bob** a tavaszi lóversenyek győztesének, »Kincsemnek« jockeyja, tekintve, hogy ő volt a turfon győztes, folyamodott a »gyep mesteri« czim elnyerése végett.

> **Miért sült fel** az összeesküvő Ali Suavi? (Mert cselekedett ugyan iortiter in re, de nem suaviter in modo.)

⊕ **Orosz lapok** az osztrák-magyar hajórajról kicsinylőleg beszélnek. Azt mondják rá, hogy fiatal még, pólában van.

* **Mikor volt** a magas porta igazán fényes kapu? Amikor égett.

* **Koholmány** az a hir, mintha a muszka kormány nem komolyan akarná a bolgár nemzetgyűlést. Az orosz hivatalos lap biztosít felöle, hogy az udvari kancelláriában már készen is vannak a beszédek, melyeket a bolgár képviselők tartani fognak.

⊙ **A czár** több hírlapirót rendjellel diszített föl. Valószínűleg ama költői érdekért, melyeket az »egy kozák és egy ló« legendája körül kifejtettek.

* * * **»Cherchez la femme!«** A muszka lapok azt írják, hogy Európa békéje Victoria királynétől függ. Ezért is változnak oly szeszélyesen a béke kilátásai!

† **Voltairet**, az emlékére szerzett ünnepély alkalmából, nálunk is érte nagy tisztelet. A »M. Allam« ugyanis szemtelennék nevezi.

‡ **Sassulich Vjerát** végre elérte a méltó büntetés. A »M. Allam« megdicsérte.

Tönődések.

(Seiffensteiner Solomontul.)

Tehát kongresszos bizomos, kongresszos biztasítva van. — Nem tudom hodjan van biztasítva: tűz, víz vadj jég elene. De nem is gandalok vele, csak okorom teni fidjelmes a diplomát orakat, hoid el ne felejtsek aszekurozni hajótörés ellen.

Ojságok írják, hodj a lázadó nép akarta Murádot teni zolánnak. De ő nem akarta. És mégis merik állítani, hoid a Murádnak elment az esze!

A fényes Partán tőz ütötte ki és égte le minden, csak köljödmíniszteriumot meg levéltárt nem érte szikra. Persze, hodj szikrát sem ér.

Volomieske a kereskedésből: ongolok szállítással, külömosen csapatszálítással, alaszok birtokszerezésel, oroszok hűjözérséggel foglalkoznak magát. A szenzál a Bismarek. A gráf Ondrásy van edj épiciér. Talán mert kapta mast hozá a főszert, todnilik az apró pénzt.

Párisban küztárlat és Voltaire ünepél — Berlinbe a nyamarolt Hödl miata, a reaction megint kijogta a lólábat. A köljömséget az én Czilikám lányom todjon klovérozni, amivel nadjob Froncziaország mint Nemetország.

Kroyekhuber Tóbiás

preschpurgi háziurnak okoskodásai.

Czu tumm!

Ide gyün Pudibestrull a nemszedi milefile, a frau von Soldos és asztad kondoll, hoty iteneg mű nállung fokja inegellni mótyor nódo és mink fokung mind pele szalatni a diäterba.

Gar czu tumm!

És a mint profeczájta a herr von Pamschabl, xinung-dichtige donacos és indim goma én hozám : ired fold a ház, zum Brechen leer! Pedik mikua a bédzsi zinészek itend jádzik, az egész ház ist ausverschenkt. Millen gilempsek!

Mi, a gik fagyunk gepülldente nímédok, gimentunk az Auba. Od folland a jeles herr von Kropfaneder, a steyrische népdolluok, agi inegellte negunk a wiener Bitz és asztad a szép tūdüll-dalt:

Ta, in Preschpurg's Au
Is der Himmel blau!

És én agombanyirosztam és dzsináldam rá mindig »müh!« a mi naty efegdus folland és itung seat és étung redget és mikua mentünk haza, mekverdunk ety fén sidó. Ity mullad mű nállung agi czüffilizirt és fellfálagos. P. p.!

Suváloff küldetése.

— Eredeti levelezés. —

Sz.-Pétervár, május 22.

Mir keresett Suváloff itt, csak én tudom. Régóta ismert tény, hogy háborus Ignatieff a békés Suváloféliát a kolostorba szeretné küldeni, s legkedvezőbbnek találta erre a jelen pillanatot. Tudvalevő ugyanis, hogy az ősz kancellár gorscakofferjei pakolva készen állnak az elindulásra. Ezt a pillanatot ragadta meg gosp. Ignatieff, hogy mikor ezt kérdezendik: vajh ki lép úrült nyomába? — azt mondhassa: »En!« De Suváloff — a másik rivális kifejlett szagérzékénél fogva Londonban megérezte a pétervári pecsenye szagát, mely noha pecsenye létere sült — még se sült. Hogy meg se süljön, Pétervárra sietett.

A czár felszólította mindkettőt, terjeszszék eléje a menüjüket.

Carte du jour.

<i>Soupe printanière.</i>	<i>Le uillon apaisé.</i>
<i>Les cartouches.</i>	<i>Pigeons rôtis.</i>
<i>Le chut blanc de czar.</i>	<i>Jambons d'ours à l'aspicelhaube.</i>
<i>Les dindons farcei à la turque.</i>	<i>Musques in pace.*)</i>
<i>Le blámager*.)</i>	<i>Le Kugelhoff à la Bismarck.</i>
<i>Les petites pâtées de foie rusec.**)</i>	<i>Knödel à la Hödel.</i>
<i>Glacé de Sibérie.</i>	<i>Muscat. (Grand vin marqué de Bis.)</i>
<i>Les vains. (Château Zarskoje Selo.)</i>	<i>Serb-et à la cosaque.</i>

Ignatieff.

Suváloff.

*) Blanc-manger? B. J.

**) Graeca fides? B. J.

*) Muszka páciban? B. J.

Mindkét menüt végigizelte a czár, aztán így szólt:

— Ignatieffé nagyon izletes, sok benne a bors és jól esett, de félek, hogy megrontanám vele a gyomrunkat. Eszerint egyelőre Suváloff lesz főfőszakácsom.

S átadatott neki a diplomáciai konyha főzőkanála, ami Ignatieffnek, ki maga is minden lében kanál, nagyon zokon esett. Ő fog eszerint kifőzni. De hogy ki fog-e főzni valamit, még nem bizonyos.

ÓCSKÁSZATI SOKADALOM.

vagyis

tudományos invázió Nagy-Váradon

bővítve

a csülkökről való szétnézéssel.

Ékes rigmusokba szedte

GABALLERO POCOTTO Y GRILLO

esaját körmeivel.

Budapest, 1878.

AZ ÓCSKÁSZATI PROPAGANDA

Felső-Generálissának

Dr. RÓMER FLÓRIS FERENCZ.

Eő Szeretreméltóságának ajánlva.

PROLOGUS.

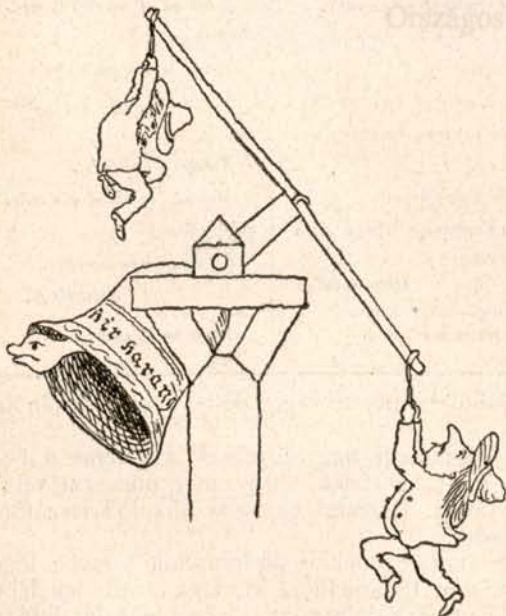
Hogy Rómer Flórián a nagy dobra vágott
Talpra állította az ócskász világot;
Ős Bihar tövében, a jó Nagy-Váradon
Erre a dobszóra állapot nagy nagyon.

Nyilik láda fia, kaszten s almárium,
Váradra özönlik a sok becses lim-lom;
Terem a bizottság mint a bolond gomba.
Hull a határozat akár csak a bomba.

I.

Az Invázió.

S a pesti nagy mester meghallván a hangot,
Menten megkondítja a nagy hirharangot;

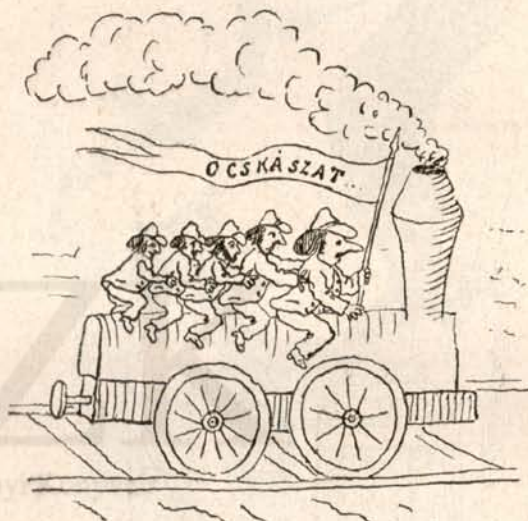

Mire az ócskász czéh legott összeröffen,
Küldöttetek meneszt. Megyen is vagy 50.

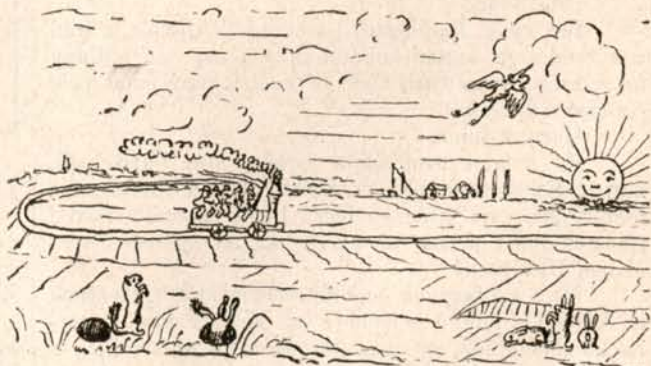
Azaz hogy csak öt volt: De közülök egy-egy
Tiznek megy számába — tiz domb van csak egy hegy.
Kimagasló, fényes, ormóttan nagy ormok!
Szívemben irántok nagy bámulást hordok.

En sűrű sörényem: csoda hogy nem hulsz ki,
Látván nagy örömmel, hogy lép elől Pulszki.
Elöl lép, föl is ül s classicus orrának
A többi tagok is mind a nyomán járnak.

Kiki a párjával mindnyájan felülnek.
Szeles jó kedvökben danolnak, füttyülnek,
Füttyül a gőzös is, magát elsvitja,
Látván a nagy orr az ájert hogy hasítja.

Repülnek, vágatnak. Sok város elmarad
S láttukra sok ürge lyukába beszalad;
A nyulak sergei mesgyébe lapulnak,
A gémeek riadva felhőnek indulnak.

Minek lába, szárnya menekül. Csak hátul
A csorda nagy ökre komolyan elbámul;

Mélyen gondolkozik : mi ez a szaladmány ?
Tán biz Nagy-Váradra lyukad a tudomány !

Hagyjuk gondolkozni. Az ökör eszével
Az ócskászat dolgát sohasem érné fel ;
Kár volna e körül a szót szaporítani
S hasznos kérdését tovább háborítani.

»Stacjón Bispek Ládán ! Fel óra Aufenthalt !
Jó vasutmagyarán »vezetnök« így kiált,
És a gőzfelhőből erre a nagy sorra
Legottan kibukkan Magyarhon nagy orra !

Váradai küldöttség erre a látmányra
Vet végső pillantást d. sz. kaczagányára ;
A szónoka köhint, torkát kőszörűli,
Sugdósna : »gyujtson rá !« De a szó kertüli.

Szemszakadtig bámul az ország orrára,
Elakad a szuszja erre a csodára ;
Végre is belőle a szó csak kipattan :
»No mar no, még ilyet nem ettem Biharban !«

Bökdösik, lökdösik — de már mind hiába !
Az ékes dikczió ott rekedt torkába.
Az ócskász küldöttség egyebet mit tehet ? ...
Megköszönte illőn a szép üdvözlötletet.

Közben a gőzkocsi ismét jövéen rendbe,
Csöndes gurulással Nagy-Váradra ment be.
Üdvözlő bizottság ordítja : csak jása !
Elöl Rómer Floris és vele a hasa.

No, ez nem köhintett ! Zengett a dikczió,
Nála az ékes szó nem holmi fikczió.
Rendben van ő nála a szó meg a torok,
Mert ő evő-ivó-énekklő kanonok.

»Uraim ! Üdvözlöm e város nevében
Mely tudományt termel hegyen és pinczében.
Kéblünkben örömtül melegült a szív át,
Kökorbeli hévvel azt kiáltjuk : vivát !

Az ékes beszédre az éljen fölriadt,
Ugy bömbölt ; hogy szinte döntötte a falat,
Háromszor bejárta a tömeget sorra,
Végre megfékezte Magyarországot orra.

Mert ez csendet intett. Következett a szó,
Szellemes, szép is volt, feleletnek való.
Eljövénk kik vagyunk — és ez nem kis dolog ! —
A bankóvilágban réz-bronz apostolok.

Jöttünk segítségül azt bizonyítani
Hogy egy szó sem igaz abból már ma, a mi
József idejében járta a világot
És a püspökségre csunya foltot vágott.

Azt mondta e császár — ne vegyék sértésnek —
Hogy ez a püspöklak »nagy ól e gy sertésnek !«
Állithatná ő azt akár váltig manap,
Biz ez ékes házban már ma többen laknak.

Haladtunk, és velünk e rezidenczia,
Mert nagy volt azóta a diligenczia,
És a hol ezelőtt egy pap unatkozott
Oda a jó élet már sokakat hozott.

Induljunk tehát, csóva hadd lobogjon,
A »vivát Nagy-Várad !« váltig hadd dorgogjon.
Éljen ! éljen ! éljen ! Terjedt a gyujtó láz,
Szinte bedőlt tőle a diszes indóház !

Ekkor elindult a menet kocsisorban,
Volt is része biharországi nagy porban.
Magyarország orrát a többivel együtt
Mézben fűröszttették akárhány jó helyütt.

Szerenadé, bankett, cifra felköszöntés
Diószegi, karczos és bakator öntés !
Isten áldásában megjárta akárhány,
Hogy kerékben forgott benne a tudomány.

(Folytatjuk.)

Magyar Lexikon.*)

I.

Tekéntetes Tudós Redactor Ur!

Meg illetődéssel vettem levelét, a melbenn reám méltóztatik fordítani kegyes szem ügyét. Igaz, hogy kolompér avagy burgonya természetem által szereztem némi nemű dicsősséget az imádott Nemzetnek, de még sem tudtam ez órályig hogy ezért némi nemű jussot is váltottam arra nézvest, hogy a lexicomba benne legyek, mely végből az alább következő bijográfikus dátumokat számlálom kegyes uri színe elejibe. Születtem ugyan is Kovászos-Aporkán, a Di 1801. Édes atyám második szép aptya ns Aporkai Aporkai Dávid elvette ns Hajlik István harmadik szüz szülött lyeánnát, Hajlik Esztert, aki . . . » (Következik 16 árkus, nádkalamussal írott »élet-biográfiai ralyzolat.«)

Mellyek után maradtam stb. stb.

ns Aporkai Aporkay Ambrus. m. p.
Nemzeti Jakab kolompér természetű.

II.

Honfikém édes,

Bájsorai kebelrengelembe ejtettek.

Már hallom csattogását halhatatlanságom szárnyainak. Ön a dicsőség fűző vállába akarja szű-keceimet beletolni, nemde?

Igen, oh igen!

Eletrajzomat kéri? Ah, hiszen nekem multam sincs még.

Pá önikének!

Kebeldus szárnylebegtetéssel honhuga
L. K. Zirza.

III.

Uram!

Nevem Szabó Endre.

Irtam verset többet, mint az ön Lexikonjának 77 kötetébe beletér.

Nevem Szabó Endre.

Mesterem Petőfi, gazdám Jókai, vendéglőm Szikszay.

Mikor észrevette Jókai, hogy elmés is vagyok, rám ítélte az »Üstököst« s megtett a szerkesztőjének életrajz-fogytiglan, amely főfeltételnek, szerény tehetségemhez képest, már az első számban feleltem meg.

Én Szabó Endre vagyok.

Legyünk per tu! Szervus pajti!

Sz. E.

IV.

Tisztelt Ur!

Kérem, ne tegye ki a nevemet.

Ne mondják, hogy majd meghalok érte, ha nyomtatva látom a nevemet.

Alázatos szolgálja

Egressy Ákos.

*) A szerkesztője, S o m o g y i Ede ur szíveségéből közöljük e töredékeket. S. ur tudvalevőképen leveleket küldözött szét az országban, hogy mindsz, aki jeles férfianak tartja magát, küldje be életrajzi adatait. Az első héttben 365,000 levelet kapott. B. J.

V.

Téljes címő szörköszítő oraság!

Wie heiszt Lexikohn? Eztet a Kohnt én nem üsmerek. A Kóbi Kohnt joban üsmerek.

Az anektirozta az én fain gondolatjoimat. Maga is iljen fráter? Kein geschäft!

Ojlanlom engemet.

Solomon Seiffensteiner.

VI.

Monsieur,

Parlez vous français? Comme vous arrangez un bazar, une exhibition de talents, me voilà! Je suis un nabot trapu, passionné pour les truffes.

Après tout, vous avez maintes raisons pour votre Lexicon.

Mille choses de la part de M. M. Dumas et Brébant.

Tout à vous,

Coffrefort.

VII.

Gregusss és kárhozat!

Ön ezer, ezer meg ezer példányban intéz fölhívást a hon nagy fiaihoz s engem mellőz? Ön fölépiti a magyar Lexihelikont s megfelelkezik rólam? Lächerlikk!

Ha élne ma Prokrustes, ön volna az, hogy megröviditsen!

Nem gondolta meg, hogy jöhet egy nap, midőn addig töröm bilincseimet, mig

kénytelen lesz odavasalni Prometheseus sziklájához, oda dobva éltet májusát a keselyűnek, hogy eyge meg!

Ha nem vagyok többé: vogue le déluge, utánam a bárka!

Mit ér égő lelkennek a meghitt pro domo? Mit ér nekem, ha Helios rám ömlesztí is minden tropusát?

Már látom a chaost, mely nagy Sándor kardját várja!

Mért hogy nem vagyok Krónosz, ki azt kívánta, hogy Zeüsz fiának egy szál nyaka legyen csak, hogy annál könnyebben bekaphassa.

De lehetek még Mózsés, ki vak botjának egy legyintésére a vörös tengert megszökő zsidókká változtatta át. Ön azt mondja erre, hogy rosz proféta az, aki csak akkor énekel, ha Meyerbeer már megkomponálta. Majd megvállik. Ám vicsoirtsa rám öklét, én nem rettegek.

Öh, bár volnék gazdag mint Midás, kinek füle, ha hozzá ért, aranyá lett! Akkor bátran oda állnék Troja elé s rádörngeném hogy: leszek még! . . fuimus!

Vagy jön a zord enyészet és aztán — de mortuis nil perfectum.

Holló szárnyaimmel lebegvén, öure viharzom pusztító erőm dühét.

Titán Laczi.

Mokány Berczi

a dombszögl kaszióban.

— Tervek. —

Frecandum puci!
Ezen a héten a bitó-minyis-
tériom kormányzott. Rózsafán
termett a Pista. Kár érte! Nav-
vitiz vót! Ha korábban születik,
Jókai drámát csap belülé. Most
iletfogytiglani akasztófára itél-
ték szegint, kötném melleje az
adószedőt.

Főmentem az utósó fölép-
tjire neki, mer pártulom az miv-
szetet. A poáijumrol lefaragtam
egy forgácsot, mer aszongyák
szőröncsét hoz. Maj megvállik,
szolgál-é? Mer még ma duflán
lesz aplikálva: asszonyon, já-
tikon.

Hogy hazajértem, östvel vót mán. A hajdu-lok-
jossal előpofoztattam Csóri Mukit dögmászó harmad
magával, oszt el az néma écczakának szelided homájában
a zöd zsalugáter alá. Mondok, naktmuzsikát nyögetek
az Eszterkének; hátha kihajlik az ablakon! A puha
karján végig szalajtanám az balyuszom, mint a flaután,
mijalatt az ujjamval billegtetném a kis keze ujját, mint
a klapnyit.

— Csinyád hát, köpök oda a zengő vályogvetőnek.
Ezt cselekedd, hogy asszongya:

Sajó kutyám jaj de mélyen aluszol!

Hát a kisasszonyka nem ébredt föl, meg a
Sajó kutyám vonyított. De még hogy! Mán azt tud-
tam, madzag lett a hangjából, oszt a gégájával azon
lóg le a hold szarvával.

Nem superát az akasztófa-forgács! Oda vetettem
fehér grétával a nevem öreg böttjít a kis kapura, oan
jó rözögös vonyásokba akar a tót barázda, hadd érte
meg másnap rögvél, hogy megártott a harmat.

Menek a naffogadó ambitussa végibe, abba ja kis
szobába, hogy megszöllaltassam a csöndest — hát ott
mind egy szállig Hozomgavalléroknak van rám ehet-
nékje. Ott lestek Bugaczi Lacz, Kanyó Pista, Lupi
bácsi, Kócz Mengyi, Duhaj Gyurka, mömmög az az el-
áporodott, göthös Tojás Mártony bácsi, borittanám rá
jaz keserves felejtés szemfödélit, mer őt esztendő óta
az én kenyeremtül bőfög, az én boromtól csukklík.

De amagy se jesik mán jó nékóm az otthol való
létel. Mehetnékem van szörnnyen. Kimenek Párizsba!
Ott a navvilág bucsus vásárján, ott van az én helyem,
hun anglus milédivel, francia lotyorettel, nimet asz-
szonykával, spanyol menyecskével, talján szinyorával,
szerecsen nassádkával, mulatós mulatkával, eszkimó
nyöstinkével esik maj örvendetes tanálkozásom. Bémuta-
tom nekik az nömös magyart, az mőcsingos virtust, az
uraknak meg a esőndest. Tudom, hogy az unverszításu-
kon elnyerném a bacarateatust.

Bics fele az gözösön két plezuros kotonával kerü-
tem összvel. Az egyik török vót, barátságosan nízött; a
másik muszka, haragossan nízött. Beszédbe egyeledtem
vélek és kifundátam: mér megy neki a halálnak oan vigan
az muzsulmány, mér kedvetlenül a körösztiny?

Hát honne szalanna vigan az ágyu torkába a tur-
kus, mikor, ha meghal, a hetedik mennyországba kerül,
ott meg hónaljig duskál a java hurikba. Én meg, ha
meghalok a tekintetes hazáér, hát mezteleny fenékkal ott
űhetek a hideg főhön, oszt pazánon trombitáhatom le ja

siralom vögyyibe jaz főtámadási indulót.

Ótvaros mulatság! Ha még legalább szöllana ott
az a mennyei földi csöndes! . .

DAL.

FEKETE tenger fölött

Piroslik az ég;

Talán bizony ama lángtól

Hogy a porta ég?

Nem, nem! ettől nem piroslik!

Inkább öltne gyászt!

Mást jelent az égnek pirja.

Csak jól megvigyázd.

Jő nyugatról, megy keletre,

Letűnt nap után.

Haragos pir! — Magyarország

Szégven pirja tán?

Börzeviczy W. M. élczei.

*Az a párisi kiállítás, mint
olvasom, még mindig már féltig
készen van.*

*«Allons enfans de
la patrie!» Igazán nevezet-
tes! Ezek a francziák nem átál-
ják bevallani, hogy még gyer-
mekek.*

I V A D - K É P.

DIPLOMATÁK FOHÁSA.

Szanaszét az államok közt repülget a béke-galamb. Bár csak sültve volna mind s bár mind repültne be a szánkba.

Demogógogások.

— Berlinből. —

Kérdezed a „szent kenetnek“ olaját? ..

O jaj!

Az nem egyéb mint petroljum, vagyis kőolaj.

Iszákos a polgár recte:
Bort iszik az, törkölyt meg te.
Ha ő iszik törkölyt s te bort,
Elérted a „jobb és szebb kort!“

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Próba. Jobbára beválnak. — „Szolgája.“ X. megye nix-megyé. Nevet kérünk! — Famulus. »A nő nem rossz — a nőnem rossz.« S ez az önök vidékén élcz-számba megy? — „Váczi meghívó.“ Inkább vig az mint bolond. — V. Z. (Bápst.) Sajtóhiba, vagy mulasztás,

amilyent közöl minden nap minden lap. — B. P. (Bj.) A fleuret kezd bunkóvá lenni. Hagyjuk a játékot! — „Egy arszlánhoz“ stb. Inkább a levelet adnánk ki, mint a csatolmányt. A szép tündér szájából béka kezd kiugrani. Ismeri ön e mesét? — „Pápaszem.“ Ujabb epistolája csak növeli bennünk a tiszteletet ritka eruditója s az irigységet bőséges érkezése iránt. A helyre-igazításnak természetesen helyt adunk a mi igazolásunkra s az ön dicsőségére. — S. B. (Bápst.) Az »Ü-s« m. heti számában nem is a »Borsszem Jankó« de Porzó ellen intézett cikknek, mint magától értetődik, egy sziporkányi alapja sincs. Léha Levente állítása szerint Patay és Csiky rátörtek a délig alvó »nőtelen« szerkesztőre csakánnyal és fokossal. De az »élelmes« szerkesztő föltalálta magát, hamarosan elszalajtott a cselédet egy kis papramorgóért s ime — Léha ur mondja — Patay és Csiky rettenetes haragja a gugyi láttára legott lelohadt. Léha ur mondja, hogy P. és Cs. sértett becsületét egy pohárka szilvorummal le lehetett mosni. Csodálatos vegyülete a rágalomnak és együgyűségnek! Ha Léha ur tudta és tudták mások is ezt az »esetet«, bizony a »B. J.« főnállása óta — 11-ik évét járja most — csak akadt volna valami kedves embere, hogy az ezer és egy magyar hírlapokban elmondja. Egyébkint még él Cs. Sanyi bácsi — éltesse is Hadur! — ő a megmondhatója, hogy Léha Levente ur mekkora hazugságot irt le abban a jeles opusban. A díoszkur párhoz, sajna! soha sem volt szerencsénk. Az is igaz, hogy a legtöbben csak ez üzenetből lesznek majd figyelmesek az »Ü-s«-re, kinek sikerült a nagy problema: megjelenni a nyilvánosság kizárása mellett. — Dondek. Nem Dévaj, hanem Ajvaj Levente? Így is jó. Legyen a kendő — H. E. (N. Krs.) Akad bennök. A többit is szívesen fogadjuk. — „Apácza.“ Igen mulatságosak. Folytassa. A figyelmeztetést köszönjük s mint látja, élünk is vele. — V. F. (Kpsev.) Átadtuk a rajzolóknak. — „J-ó barátja.“ A megfejtés fényesen sikerült. — „Sanyi keservél.“ Már ilyen rossz verssel nem növeljük a derék hazafi gyászát. — F. M. (Bápst.) Gyenge dolgok.